

Arrest

nr. 284 650 van 13 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders X en X op 27 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 21 maart 2019 dienen de ouders van verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van hun minderjarige kinderen. Op 8 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek daar de ouders van verzoekende partij reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, zijnde Italië. Bij arrest nr. X van 28 mei 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen de beslissingen van 8 februari 2021.

1.2. Op 8 juli 2021 dient de minderjarige verzoekende partij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Haar ouders worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 september 2021.

1.3. Op 18 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Uw moeder, genaamd E. M. W. (OV-nummer (...)), is geboren in het jaar 1989 in de stad Adi Khey. Uw vader, Y. T. H. (OV-nummer (...)), is geboren in het jaar 1988, in het dorp Sheka. Uw beide ouders hebben de Eritrese nationaliteit. Uw vader verliet Eritrea op 4 januari 2012 omwille van dienstweigering. Hij reisde naar Addis Abeba, in Ethiopië en behaalde er een diploma theologie en filosofie. Hij huwde er uw moeder in het jaar 2015. Zij had Eritrea verlaten in de maand juli van het jaar 2011. Uw broer, R., werd eveneens in Addis Abeba geboren, namelijk op 13 april 2017. Via andere Eritreeërs leerden uw ouders een Italiaanse niet-gouvernementele organisatie (ngo) kennen die Eritrese vluchtelingen hielp om Italië te bereiken. Uw gezin kwam in aanmerking, en de ngo regelde alles voor hun reis. Zij betaalden eveneens alles. Uw ouders kwamen op 30 mei 2018 aan op de luchthaven van Rome, Italië, alwaar ze onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming indienden. Uw moeder ontwikkelde psychologische problemen in Italië, en uw gezin leefde het grootste gedeelte van hun tijd in Italië op straat. Uw moeder werd er zwanger van u. Uiteindelijk lukte het uw ouders om uit Italië te vertrekken en zij kwamen via Parijs naar België. Ze dienden samen een eerste verzoek in tot internationale bescherming in, in België, op 21 maart 2019. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd ook in uw naam een verzoek ingediend, gezien u een vergezellend minderjarige bent sinds uw geboorte op (...) 2019, in Lokeren, België. Op 9 februari 2021 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor uw beide ouders een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, aangezien het CGVS informatie had ontvangen dat stelde dat uw beide ouders internationale bescherming hadden verkregen in Italië, en dit op 7 januari 2019. Uw ouders gingen tegen deze beslissing in beroep, maar dit beroep werd verworpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 28 mei 2021 in arrest nr. 255205. Op 8 juli 2021 diende u in eigen naam een verzoek tot internationale bescherming in.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden met uw moeder en vader (gezien uw te jonge leeftijd om gehoord te worden) en in bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder kan worden opgemerkt dat de in België ingediende verzoeken om internationale bescherming van uw vader, Y. T. H. (...) en uw moeder, E. M. W. (...), niet-ontvankelijk werden verklaard in overeenstemming met artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, omdat zij beiden al internationale bescherming genieten in Italië.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Wat betreft het voorliggend verzoek om internationale bescherming in uw hoofde, dat door uw ouders werd ingediend, dient te worden vastgesteld dat uw ouders hierbij opnieuw verwezen naar elementen die zij reeds in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming hadden aangehaald, met name hun moeilijke levensomstandigheden in Italië en het feit dat ze op straat leefden (zie notities CGVS, p.6-7 en p.11), gebrekkige medische en psychologische ondersteuning (zie notities CGVS, p.6 en p.12) en de moeilijke socio-economische omstandigheden, zoals het feit dat zij niet naar school konden, geen onderdak of geen werk hadden, en geen stabiliteit kenden (zie notities CGVS, p.6-8 en p.10). Wat betreft deze door uw beide ouders aangehaalde feiten, werd door het CGVS vastgesteld

dat zij geen elementen hadden vermeld waaruit kon blijken dat zij Italië hadden verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest nr. 255205 van 28 mei 2021 en stelt als volgt [zie ook administratieve dossier, blauwe map]:

(...) 7. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C 318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat gaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 84-85 e.v.). RvV 257 311 - Pagina 13 Verzoekers kunnen het vermoeden slechts weerleggen wanneer ze aantonen dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hun terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat ze vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 90 e.v.).

8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In de mate dat het verzoekschrift aanklaagt dat in de bestreden beslissingen "Griekenland" wordt vermeld in plaats van "Italië" blijkt dat dat onderdeel van de motivering een materiële vergissing betreft. In het verzoekschrift wordt geciteerd uit bronnen (waaronder stukken 3 en 4) waaruit zou blijken "dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Italië in strijd zijn met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest". Verzoekers bespreken de "sociale steun", huisvesting, psychologische en medische zorg, "situatie kinderen in Italië", "discriminatie, geweld en trauma" en de Covid-crisis in Italië. Deze landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar dergelijke algemene informatie toont niet aan dat verzoekers bij een terugkeer naar Italië buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Hun ervaringen en levensomstandigheden toen ze tien maanden in Italië waren als verzoekers om internationale bescherming - ze stellen in hun verzoekschrift dat hun gezondheidsproblemen niet werden behandeld en dat ze zes maanden op straat leefden - zijn niet representatief voor de situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Dit blijkt ook uit verzoekers eigen verklaringen daar hij aangaf dat er in Italië naar documenten gevraagd werd toen hij beroep wilde doen op medische zorg of om een job te krijgen (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 11).

9. In het verzoekschrift wordt nog gewezen op de psychologische problemen van verzoekster en de diabetes van verzoeker. Het op het Commissariaat-generaal en bij het verzoekschrift neergelegd attest van 7 augustus 2020 stelt dat verzoekster "werd aangemeld op 24/01/2020 door Liesbeth Willemans, assistente sociale dienst bij het OCMW van Berlare, omwille van trauma- en migratiegerelateerde psychische klachten (bv.. angstig, afwezig, gedesoriënteerd)", dat de psychologische begeleiding werd opgestart en dat behandeling op tweewekelijkse basis aangewezen is. Het stuk bevat echter geen informatie over de ernst van verzoeksters psychische klachten, noch over de aard van de behandeling. Het medisch attest van 14 januari 2021, bij aanvullende nota gevoegd als "een nieuwe documenten" maar reeds neergelegd bij het Commissariaat-generaal, betreft verzoekers diabetesdiagnose en -behandeling. De Raad stelt vast dat verzoekers met deze attesten niet aannemelijk maken dat ze omwille van het (eventueel elders heropnemen van) deze mentale of gezondheidsproblemen in een situatie terecht zouden komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

10. Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat ze vrijwillig het vluchtelingencentrum in Bologna verlieten (notities, p. 4-5, 7) en dat ze in maart 2019 uit Italië vertrokken, zijnde nog geen tien maanden na hun aankomst aldaar, en vervolgens doorreisden naar België alvorens de afronding van hun asielprocedure af te wachten. Bijgevolg kunnen verzoekers bezwaarlijk volhouden dat ze alle mogelijke middelen hebben uitgeput die het recht in Italië biedt aan personen met een internationale beschermingsstatus.

Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat hun beweerde kwetsbaarheid het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen. Uit verzoekers' verklaringen kan slechts worden afgeleid dat ze besloten de beslissing van de Italiaanse asielinstanties niet af te wachten alvorens het land te verlaten en dat ze aldus geen pogingen ondernamen om als internationaal beschermd de nodige huisvesting, tewerkstelling, onderwijs en medische of psychologische hulp, dan wel bescherming van de Italiaanse autoriteiten, te bekomen.

11. Wat betreft het citaat uit een arrest van de Raad in het verzoekschrift moet worden opgemerkt dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft die geen precedentwaarde heeft die bindend is.

12. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Italië zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is derhalve gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat ze in concreto aantonen dat ze in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM – of artikel 4 van het Handvest, dat hiermee inhoudelijk overeenstemt -, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden wordt gekenmerkt.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegende motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad deze motieven overneemt.

14. De bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48, 48/2 - die overigens algemeen geformuleerde artikelen betreffen die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen -, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag missen dan ook juridische grondslag. De Raad benadrukt verder dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers nalaten in concreto te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissingen met schending van artikel 18 van het Handvest zouden zijn genomen. De Raad stelt verder vast dat verzoekers evenmin aanvoeren op welke manier artikel 21 van de Opvangrichtlijn, de artikelen 33, 34 en 35 van de Procedurerichtlijn en artikelen 11 tot en met 35 van de Kwalificatierichtlijn zouden zijn geschonden. Verzoekers beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde artikelen van de Opvangrichtlijn, Procedurerichtlijn en van de Kwalificatierichtlijn. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers de schending van artikel 17, § 2 van het KB CGVS aanvoeren, doch niet de minste toelichting geven op welke wijze dit artikel is geschonden. Waar verzoekers nog verwijzen naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, dient te worden opgemerkt dat deze norm is overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikt. Deze onderdelen van het middel worden bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat ze zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Italië. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

Alwaar uw ouders opwerpen dat u in Italië geen documenten heeft, aangezien u in België bent geboren (zie notities CGVS, p. 10), dient het hierna volgende te worden opgemerkt.

Wat betreft de status of verblijfsregeling in uw hoofde – u werd geboren op 12 augustus 2019 in Lokeren, België - in geval van terugkeer naar Italië, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak

kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind geboren in [EU-lidstaat die ouders bescherming verleende] dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar [EU-lidstaat die ouders bescherming verleende] recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

Voor wat betreft de door uw ouders opgeworpen elementen, met name dat u in Griekenland geen rechten zou hebben, zijnde geen onderdak, geen scholing en geen medische zorg, dient te worden opgemerkt dat deze feiten louter hypothetisch zijn (zie notities CGVS, p.6-7 en p.10-11). Uit hun verklaringen –waarnaar supra werd verwezen- blijkt immers geenszins dat jullie een gegronde vrees dienen te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Italië lopen, dat jullie basisrechten als persoon die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Wat betreft de door uw ouders, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde medische documenten van uw vader – waarin wordt gesteld dat uw vader aan diabetes lijdt - en de documenten in verband met de psychologische opvolging van uw moeder, evenals een zwangerschapsboekje, dient gesteld dat deze bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Er werd hierboven reeds beargumenteerd dat uw ouders niet aannemelijk weten te maken dat zij bij terugkeer naar Italië geen medische of psychologische hulp zouden kunnen inroepen. Hetzelfde dient gesteld voor uzelf, en uw ongebornen zus. Alwaar uw ouders vertellen dat u op heden een probleem heeft met uw gewicht (zie notities CGVS, p.4 en zie neergelegde boekje van Kind en Gezin), dient opnieuw opgemerkt dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat er in Italië de nodige medische hulp voor handen is.

Wat betreft uw, door uw ouders neergelegde, geboorteakte; het huwelijkscertificaat van uw ouders, en hun diploma's en certificaten - behaald in Eritrea en Ethiopië -, dient opgemerkt dat zij verder niets bijdragen. Deze documenten bevatten immers informatie die hierboven niet in vraag wordt gesteld.

Wat betreft de door uw ouders neergelegde attesten van inburgering en de taalcursussen Nederlands, en de bewijzen van jobaanbiedingen aan uw vader Y., dient opnieuw opgemerkt dat deze niets bijdragen. Het feit dat uw vader en moeder hun best doen om in te burgeren in België, opleidingen te volgen en werk te zoeken, doet immers niet terzake. Dit kan eveneens worden opgemerkt in verband met de verklaringen van uw vader als motief voor het verkrijgen van internationale bescherming in uw hoofde, namelijk dat hij integratielessen heeft genomen, taalcursussen heeft gevolgd, geïntegreerd is in de Belgische cultuur en manier van leven; dat u en uw broer R. de Nederlandse taal spreken; dat uw vader wil beginnen werken, dat hij hier gelukkig is met zijn gezin en dat jullie niet terug kunnen gaan naar een vreemd land met vreemde taal en cultuur (zie notities CGVS, p.8). Immers de graad van integratie in de Belgische samenleving, is geenszins een motief voor het verkrijgen van internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat zowel uw vader, Y. T. H. (CG-nr. (...)) en uw moeder, E. M. W. ((...)), internationale bescherming werd verleend door Italië. Om die reden mag u niet worden teruggestuurd naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de "redelijke termijneis", van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Tevens voert zij de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel alsook artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Vooreerst bekritiseert verzoekende partij het gegeven dat de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet werd getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden alsook artikel 3 van het EVRM en de formele motiveringsplicht.

In een tweede onderdeel van het enig middel geeft verzoekende partij aan het niet eens te zijn met het inhoudelijk oordeel van het CGVS. Er wordt gesteld dat de feitelijke situatie van de minderjarige verzoekende partij en de feitelijke situatie van de ouders met elkaar in verband staan gezien de vrees die de ouders hebben voor een terugkeer naar Italië tevens de vrees vormt die namens de minderjarige verzoekende partij werd geuit in diens eigen verzoek. Evenwel wordt een fundamenteel verschil beklemtoond zijnde het gegeven dat verzoekende partij in België werd geboren nadat de ouders Italië hebben verlaten waardoor de minderjarige niet gekend is door de Italiaanse overheden. Er wordt opgemerkt dat de minderjarige verzoekende partij, in tegenstelling tot haar ouders, geen internationale bescherming heeft verkregen in Italië en evenmin over een verblijfsrecht beschikt in Italië te meer zij steeds in België verbleef. Verzoekende partij betoogt dat voormeld gegeven een "eigen feit" uitmaakt dat een apart verzoek rechtvaardigt. In dit verband wordt nog ingegaan op de verwijzing van verwerende partij naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) die volgens verzoekende partij uiterst abstract en nietszeggend is. Verzoekende partij verwijt het CGVS een onzorgvuldig onderzoek gezien er niet op een concrete wijze wordt nagegaan of zij zich actueel kan beroepen op een verblijfsrecht in Italië en indien dit het geval zou zijn aan welke voorwaarden de minderjarige dan dient te voldoen. Er wordt beklemtoond dat geen enkel concreet element voorligt waaruit kan blijken dat de minderjarige een verblijfsrecht zou hebben of kunnen verkrijgen in Italië.

Ondergeschikt wijst verzoekende partij erop dat minstens niet vaststaat dat haar ouders zich actueel kunnen beroepen op de internationale bescherming verkregen in Italië en derhalve op een bijhorend verblijfsrecht. Er wordt toegelicht dat de ouders van verzoekende partij onafgebroken in België verblijven sinds 21 maart 2019 en geen contact meer hebben met de Italiaanse autoriteiten. Daarbij wordt gewezen op hun verschillende attesten van inburgering en de gevolgde taalcurssussen. Bovendien blijkt dat de verkregen internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Italiaanse autoriteiten, aldus verzoekende partij.

Uiterst ondergeschikt betoogt verzoekende partij dat de fundamentele mensenrechten uit het Handvest en het EVRM steeds moeten gerespecteerd worden, zelfs in het geval zou vaststaan dat haar ouders nog zouden beschikken over een beschermingsstatuut en verblijfsrecht in Italië. In casu wijst verzoekende partij erop dat zij geen bescherming geniet in Italië tegen refoulement en stelt bij terugkeer een risico te lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling hetgeen het beschermingsstatuut in Italië niet effectief maakt. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar de aangehaalde elementen tijdens de procedure tot internationale bescherming, met name de medische documenten van haar vader (waarin wordt gesteld dat hij kampt met diabetes), de documenten waaruit blijkt dat haar moeder psychische begeleiding krijgt en haar zwangerschap (waardoor het gezin zal uitbreiden naar drie minderjarige kinderen). Er wordt tot slot aangekaart dat de minderjarige verzoekende partij tevens zelf kampt met medische problemen (haar

gewicht), dat de ouders bovendien de Italiaanse taal niet spreken, geen netwerk in Italië hebben en reeds meer dan 2,5 jaar onafgebroken in België zijn waarbij de minderjarige kinderen in België opgroeien en alhier zijn geworteld.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoekende partij volgend stuk toe: "Withdrawal of Protection Status- Italy" van 3 juni 202, met verwijzing naar de weblink.

2.3. Beoordeling

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *"De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen."* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoekende partij eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat in het voorliggend verzoek opnieuw wordt verwezen naar de elementen die de ouders van de verzoekende partij reeds in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming hadden aangehaald en verwijst hierbij naar 's Raads arrest nr. 255 205 van 28 mei 2021.

Waar in voorliggend verzoek werd opgeworpen dat de minderjarige verzoekende partij in Italië geen documenten heeft, wijst de commissaris-generaal op artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU. Er wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat men zich met betrekking tot de mogelijkheden van de minderjarige verzoekende partij die in België is geboren dient te beroepen op de geëigende procedures in Italië alwaar de ouders internationale bescherming genieten.

Voorts wordt aangaande het element dat verzoekende partij in Italië geen rechten zou hebben, zijnde geen onderdak, geen scholing en geen medische zorg overwogen dat deze feiten louter hypothetisch zijn en wordt gewezen op de verklaringen van de ouders in hun verzoeken om internationale bescherming.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing omstandig ingegaan op de neergelegde documenten waarover wordt geoordeeld dat deze bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Verzoekende partij betoogt dat het gegeven dat zij in België werd geboren nadat haar ouders Italië hebben verlaten en dat zij, in tegenstelling tot haar ouders, geen internationale bescherming heeft verkregen in Italië en evenmin over een verblijfsrecht beschikt in Italië een "eigen feit" uitmaakt dat een apart verzoek rechtvaardigt. In dit verband wordt nog ingegaan op de verwijzing van verwerende partij naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU en wordt het CGVS een onzorgvuldig onderzoek verweten gezien er niet op een concrete wijze wordt nagegaan of verzoekende partij zich actueel kan beroepen op een verblijfsrecht in Italië en indien dit het geval zou zijn aan welke voorwaarden de minderjarige dan dient te voldoen. Er wordt beklemtoond dat geen enkel concreet element voorligt waaruit kan blijken dat de minderjarige een verblijfsrecht zou hebben of kunnen verkrijgen in Italië.

De Raad benadrukt dat noch artikel 23 noch enig ander artikel in richtlijn 2011/95 voorziet in een dergelijke uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend.

Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden

voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, pt. 68; HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 36).

Daargelaten de vraag of artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU überhaupt toegepast kan worden in onderhavige situatie, gelet op de definitie van “gezinsleden” in de zin van artikel 2, onder j van onder deze richtlijn (HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 36), onderstreept de Raad verder dat de mogelijkheid in de betrokken EU-lidstaat, in casu Italië, tot het al dan niet verkrijgen van een verblijfsrecht als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, geenszins kan worden gelijkgesteld aan een internationale beschermingsstatus, waarop eenieder recht heeft die individueel voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van richtlijn 2011/95, met name omdat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in het land van herkomst dan wel aldaar een reëel risico loopt om aan ernstige schade te worden blootgesteld.

Lidstaten kunnen evenwel op grond van gunstigere normen het genot van internationale bescherming uitbreiden tot andere gezinsleden, mits deze gezinsleden niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 12 van richtlijn 2011/95/EU vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, pt. 74).

Ongeacht of een kind zelf voldoet aan de voorwaarden voor toekenning van een internationale beschermingsstatus en ook wanneer dat kind in een gastlidstaat is geboren, heeft het HvJ geoordeeld dat een automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus tot een minderjarig kind van een persoon aan wie die status is toegekend op grond van een nationale bepaling die tot doel heeft de eenheid van het gezin in stand te houden, aldus een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming (HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 44).

De Raad acht informatie over de mogelijkheden tot automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus in Italië noodzakelijk. Indien een automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van de ouders naar het kind toe mogelijk is in Italië, dan kan voor verzoekende partij actueel geen nood aan internationale bescherming in België worden vastgesteld.

Indien een automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van de ouders naar het kind toe niet mogelijk is, dan moet de nood aan internationale bescherming van verzoekende partij ten aanzien van haar land van herkomst, met name Eritrea, worden onderzocht en beoordeeld.

In het verzoekschrift wordt met redenen aangevoerd dat in casu uit niets blijkt dat verzoekende partij op heden in Italië een status van internationale bescherming heeft die overeenkomt met de status die aan haar ouders werd verleend. Het administratief dossier bevat verder geen informatie waaruit kan blijken dat de internationale bescherming die in Italië werd verleend in hoofde van haar ouders, probleemloos kan worden uitgebreid naar verzoekende partij. De Raad bevindt zich aldus in de onmogelijkheid om te beoordelen of verzoekende partij, mits het vervullen van de nodige formaliteiten in Italië, net zoals haar ouders van internationale bescherming kan genieten, dan wel of zij hiervan zou verstoken blijven.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 oktober 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU